

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **I. M.**, nar. xxx, státní přísl. Ruská federace,
bytem xxx,

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované 3. 8. 2023, č. j. MV-3288-18/SO-2023,

takto:

- I.** Rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2023, č. j. **MV-3288-18/SO-2023**, se **zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **19 456 Kč** k rukám jeho advokáta Mgr. Petra Václavka, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu. Na základě informace zpravodajské služby č. j. D197/2022-OAM v režimu utajení (stupeň „důvěrné“) dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, žalovaná dospěla k závěru, že osobní jednání žalobce spočívalo v nežádoucí činnosti na prosazování a podporu zájmů státní moci Ruské federace, které je v rozporu s bezpečnostními zájmy České republiky, a proto existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu.
2. Dle napadeného správního rozhodnutí *informace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, popisuje konkrétní jednání účastníka řízení, včetně jeho přesného časového rámce, jednání je popsáno do detailu a působí tím věrohodně, a pokud jde o rozsah poskytnutých informací též přesvědčivě. Popisované jednání účastníka řízení je také relevantní ve vztahu k důvodu tohoto rozhodnutí, kterým je nebezpečí, které účastník řízení představuje pro bezpečnost České republiky a jejích obyvatel, a to tím, že směřuje proti nejzákladnějším hodnotám společnosti, které jsou chráněny trestním právem. Informace popisuje konkrétní jednání účastníka řízení, která jsou ve svém souhrnu schopna přivodit nebezpečí pro Českou republiku a její obyvatele. V informaci jsou uvedena konkrétní skutková zjištění. Informace popisuje opakovaná jednání účastníka řízení, kterých se měl v průběhu posledních let soustavně dopouštět. Tyto informace pak zavádějí důvod se domnívat, že účastník řízení by mohl ohrozit bezpečnost státu i v budoucnu. Komise konstatuje, že tato podtrhují pravdivost těchto údajů uvedených v informaci a nasvědčují věrohodnosti celé informace. Skutečnosti uvedené v utajované informaci lze podřadit pod pojem „hrozba pro bezpečnost státu“. Pojem bezpečnost státu je obsažen v ústavním zákoně č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ústavní zákon č. 110/1998 Sb.“), kdy se podle čl. 1 obrozením bezpečnosti rozumí obrození srchovanosti a územní celistvosti státu, jeho demokratických základů a životů, zdraví a majetkových hodnot, přičemž z utajované informace č. j. D197/2022-OAM vyplývá skutečnost, že účastník řízení představuje nebezpečí pro bezpečnost České republiky, tedy svým jednáním by mohl být způsobilý ohrozit zájem chráněný ústavním zákonem č. 110/1998 Sb. Komise v této souvislosti dodává, že pro naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu účastníku řízení není rozhodující, zda se účastník řízení takového jednání dopouští či v minulosti dopustil, ale postačí pouze hrozba takového jednání.*
3. Žalovaná v rozhodnutí konstatovala obsah námitek žalobce, aniž by se k nim vyjádřila. Ve správním řízení žalobce zejména namítal, že pokud je bezpečnostní riziko shledáno v jeho celoživotní práci, která spočívala v poskytování poradenství v oblasti politické komunikace s veřejností, jde o běžnou součásti politického života všech zemí náležících k západní demokracii a politické strany či politici tyto služby běžně využívají v rámci volné politické soutěže. Žalobce odmítl, že by svým chováním nebo postojem podrýval demokratické hodnoty, instituce či dokonce samotnou demokracii na území České republiky. Poradenská činnost žalobce prostřednictvím jeho společnosti Xxx se po dobu 20 let se zaměřovala na regulérnost voleb, tj. zda proběhnuvší volby naplňují požadavky a kvality, které jsou vlastní pro demokratické země, kde politická moc vychází ze svobodné, rovné a volné soutěže politických stran respektující základní demokratické principy. Demokracie a demokratické hodnoty s ní spojené jsou účastníkovi řízení vlastní. To byl také důvod, proč žalobce po rozpadu Sovětského svazu na sklonu osmdesátých a devadesátých letech byl politickým konzultantem prezidenta Ruské federace, Borise Jelcina, který sehrál nezpochybnitelnou roli v procesu demokratizace Ruska. Nelze tak na žalobce nahlížet jako na hrozbu demokracie, pokud se podílel na demokratizaci jeho domovského státu. Ve své knize z roku 2008 *Crime without Punishment* měl žalobce kritizovat neregulérnost voleb v Ruské federaci a poukazoval na rozsáhlé podvody, které doprovázely parlamentní volby v roce 2007 a prezidentské volby v roce 2008. V důsledku této kritiky voleb žalobce upadl v nemilost blízkého okolí současného prezidenta Vladimíra Putina. Politická strana Jednotné Rusko i prezidentská administrativa Ruské federace

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S.

ukončila se žalobcem spoluprací. Přesto žalobce dostával pozvánky na různé diskusní programy, kde měl zastávat liberální a demokratické hodnoty. Pomyslnou hranicí byla invaze vojsk Ruské federace na území Ukrajiny. Žalobce se na protest rozhodl nadále neúčastnit těchto programů. Naposledy kriticky vůči Ruské federaci, přesněji vůči komunálním volbám konaným v Ruské federaci, se vyjádřil v září roku 2022, kdy upozornil na nebezpečí volebních podvodů u korespondenčního elektronického hlasování. Žalobce tvrdil, že jeho proliberální a prodemokratické jsou nekompatibilní s politickým systémem Ruské federace, nikdy během svého vystupování, ať pro odbornou nebo širší veřejnost, nedemokratické či pro Českou republiku jinak škodlivé názory nevyjadřoval. Žalobce odkázal na svou přednášku organizovanou Finským institutem pro mezinárodní věci nebo rozhovor, kde se vyjadřoval především k pochmurným následkům pro ruské hospodářství po vojenské invazi ze strany Ruské federace. Případná propagace názorů, které nejsou souladné se zahraničně-politickým směřováním hostitelského státu, nemůže dle žalobce sama o sobě představovat ohrožení bezpečnosti státu.

II. Posouzení věci soudem

4. Žalobce v žalobě namítá věcnou nepříslušnost žalované, neboť nebyly dány podmínky pro převzetí věci postupem dle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu. Bez ohledu na jeho námítky nebyly ve správním řízení specifikovány tvrzené rozsáhlejší odborné znalosti potřebné k rozhodnutí ve věci, zejména pokud jinak věcně příslušný odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra běžně rozhoduje o zrušení pobytového oprávnění na základě utajovaných informací.
5. Mezi účastníky není sporu o věcné příslušnosti Ministerstvo vnitra a funkční příslušnosti odboru azylové a migrační politiky k rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a že žalovaná je nadřízeným orgánem Ministerstva vnitra (§ 170a zákona o pobytu cizinců). Správní spis obsahuje žádost odboru azylové a migrační politiky MV o převzetí věci týkajících se seznamu nespécifikovaných cizinců v souvislosti s invazí vojsk Ruské federace na Ukrajinu, čímž je dle žádosti dáno řešení otázek vyznačující se výjimečnou neobvyklostí. Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2023 žalovaná převzala provedení správního řízení z důvodu řešení výjimečně obtížných otázek plynoucích z aktuální bezpečnostní situace s nutností zohlednit závazky z mezinárodních úmluv. Odvolání žalobce proti převzetí věci žalovanou bylo zamítnuto rozhodnutím ministra vnitra ze dne 13. 2. 2023 s tím, že atrakce žalobce nezatíží z důvodu shody sídla obou správních orgánů. Zároveň ministr vycházel z předpokladu, že žalovaná jakožto nadřízený správní orgán disponuje úředními osobami s rozsáhlejšími znalostmi, proto je namístě provedena převzetí věci nadřízeným orgánem.
6. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalobce i žalované. Příslušný odbor azylové a migrační politiky MV rozhoduje o zrušení pobytu cizinců bez ohledu na povahu podkladů pro vydání rozhodnutí, pouze utajovaná povaha podkladů nemohla být důvodem pro změnu příslušnosti správního orgánu podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu. Tímto důvodem mohla být složitost věci, neboť lze přijmout předpoklad ministra vnitra, že nadřízený orgán je personálně odborně zdatnější. Posouzení aktuálního systémového bezpečnostního rizika je otázkou, která může vyžádat potřebu mimořádných odborných znalostí zejména v oblasti sběru a analýzy poměrů v Ruské federaci (dále také „RF“). Jak dále uvedeno, žalovaná však sběr a analýzu poměrů v RF nečinila, pouze formálně převzala stanovisko zpravodajské služby, aniž by jej podrobila přezkumu alespoň ve světle důkazů předložených žalobcem. Soud nezná podrobně strukturu žalované a ministerstva vnitra, ale naopak u ministerstva vnitra by bylo více očekávatelné, že díky rozhodování v oblasti mezinárodní ochrany bude mít k dispozici data ohledně poměrů v RF. Z povahy bezpečnostního rizika osob spojených se současnou politikou RF lze však mít za to, že nelze vyloučit splnění podmínek podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu z důvodu složitosti věci, proto soud žalobní námítku věcné nepříslušnosti neshledává. Soud má za to, že pro využití převzetí věci podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu má nadřízený orgán široké diskreční oprávnění, zásah soudu bude na místě v případě účelového

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S.

zneužití pravomoci atrakce k újmě účastníka. V dané věci žalovaná postupovala podle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu shodně vůči určité skupině cizinců, nejednalo se tak o účelový zásah pouze vůči žalobci, nýbrž o systémové opatření nadřízeného orgánu. I kdyby soud shledal porušení § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu, nenalezl by dostatečně intenzivní újmu tím žalobci vzniklou, jestliže jde o jednostupňové rozhodování a bez ohledu na samostatné postavení žalované ve smyslu správního orgánu jde o organizační součást Ministerstva vnitra (§ 170a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

7. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *se platnost povolení ke trvalému pobytu zruší, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec by mohl ohrozit bezpečnost státu.*
8. Podle § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců *písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. Dle odst. 2 jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi. Dle odst. 3 vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko ke důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.*
9. Znění § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců co do omezení obsahu odůvodnění odpovídá § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, dle kterého *v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.*
10. Ústavnost § 22 odst. 3 zákona o státním občanství již posoudil Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 5/16 ze dne 11. 10. 2016, kterým byl návrh na zrušení daného ustanovení zamítnut. Ústavní soud však uvedl, že *v napadené ustanovení v nyní projednávané věci neukládá Ministerstvu vnitra, aby nesdělovalo žádné důvody nevyhovění žádosti o udělení občanství, nýbrž aby nesdělovalo toliko ty důvody nevyhovění žádosti o udělení občanství, které vyplývají ze stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky, jejichž obsahem je utajovaná informace, podle které žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty. Přitom je třeba zdůraznit, že proto, aby bylo možno toto omezení akceptovat, musí ohrožení zde uvedených jednotlivých hodnot, které představují bezpečnostní riziko pro stát, dosahovat obdobně vysokého stupně. Pouze v takovém případě se důvod nevyhovění žádosti podrobně nesdělí, ale v odůvodnění rozhodnutí se pouze konstatuje, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Ve všech ostatních případech nevyhovění žádosti o udělení občanství pro nesplnění podmínek stanovených zákonem o státním občanství se důvody nevyhovění v odůvodnění takového rozhodnutí mají řádně uvádět. Znepřístupněny mají tedy být podle napadeného ustanovení pouze informace, podle kterých žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty. Takové vymezení bezpečnostních rizik napadeným ustanovením je sice značně obecné, avšak to lze přičítat tomu, že význam jednotlivých konkrétních bezpečnostních rizik se časem může měnit, přičemž některá bezpečnostní rizika se mohou objevit zcela nově a naopak některá svým významem mohou ustoupit do pozadí (srov. náleze ze dne 12. 7. 2001 sp. zn. Pl. ÚS 11/2000). Přitom však při posuzování takto obecně vymezených bezpečnostních rizik, resp. při hodnocení stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb České republiky, zda z nich vyplývá, že je podmínka bezpečnostního rizika naplněna, a žádost má být proto zamítnuta, musí rozhodující správní orgán v individuálních případech respektovat princip proporcionality a rozlišovat jednotlivé stupně bezpečnostních rizik. Vyluku z odůvodnění pak může podle napadeného ustanovení uplatnit toliko v případě, kdy se jedná o relevantní,*

a nikoliv zcela marginální bezpečnostní riziko. Pouze v takovém případě totiž platí, že vyjádření bezpečnostního důvodu, pro který správní orgán žádost zamítne, reálně může v konkrétním případě představovat obrožení bezpečnosti státu či třetích osob (srov. M., P. a Š., V. Udělování státního občanství - Na cestě od milosti státu k soudně přezkoumatelnému správnímu uvážení. Právník č. 2/2005, s. 154), a jen v takovém případě může být zákonná výjimka z povinnosti konkrétně uvést daný důvod zamítavého rozhodnutí, ve světle shora uvedeného, legitimní. V předchozím odstavci uvedený postup má vést k tomu, že konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou žadateli o občanství sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zpřístupnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu. K dosažení tohoto cíle současně zvolila racionální, a nikoliv svévolné prostředky, neboť z odůvodnění rozhodnutí vylučuje toliko ty informace, pro které je žádost zamítnuta z důvodu obrožení bezpečnosti státu, přičemž se v odůvodnění alespoň obecně uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu obrožení bezpečnosti státu. Uvedený kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a mezi bezpečnostními zájmy státu na straně druhé považuje Ústavní soud, ve světle shora uvedeného, za ústavně konformní (body 58-61).

11. Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Azs 438/2021 – 53, dle kterého pokud by byla česká zákonná úprava přísnější a například by omezila obsah odůvodnění jen na prostý odkaz, že rozhodnutí vychází z utajovaných informací (viz jen první věta § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců), pak by jistě již na ústavní limity narážet musela. Taková pomyslná zákonná úprava by ani nerespektovala podstatu základního práva podle čl. 47 Listiny EU. NSS se v tomto směru ztotožňuje s nálezem slovenského Ústavního soudu. Slovenský soud totiž reagoval na velmi přísnou úpravu slovenskou a zdůraznil, že cizinec má v každém případě právo slyšet alespoň „základní informace“, respektive „podstatu důvodů“, na kterých je rozhodnutí v utajované části založeno (nálež slovenského Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2018, sp. zn. PL. ÚS 8/2016, který prohlásil za protiústavní a rozporné s článkem 47 Listiny EU ustanovení § 120 odst. 2 zákona č. 404/2011 Z. z., o pobytu cizinců, dle něhož ve vybraných cizineckých rozhodnutích správní orgán uvedl v odůvodnění „iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky“; srov. zejména body 121 a 122 cit. nálezu). Jak slovenský Ústavní soud uvedl v bodě 124 nálezu PL. ÚS 8/2016, protože se cizinec nedozví ani podstatu důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti, které tvoří základ těchto rozhodnutí, nelze soudní přezkum považovat z hlediska ochrany práv takové osoby za efektivní. Soudní přezkum totiž nemohl být zárukou proti svévoli správního orgánu a nemohl reálně naplnit základní právo cizince na soudní ochranu (bod 52). Zároveň NSS v bodě 50 rozsudku uvedl, že zvláštní ochranu musí správní orgán dát takovým informacím, které se přímo vztahují k bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratickým základům, případně obrožení života nebo zdraví občanů. Správní orgán musí v jednotlivých případech respektovat princip proporcionality a rozlišovat jednotlivé stupně bezpečnostních rizik. Výluku z odůvodnění může uplatnit toliko v případě, kdy se jedná o podstatné, nikoli marginální bezpečnostní riziko. Zákonná úprava tak má vést k tomu, že konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou žadateli o občanství sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zpřístupnění mohlo ohrozit bezpečnost státu či třetích osob (srov. obdobně Pl. ÚS 5/16, body 59 až 61). Naproti tomu **ochrany hodné nejsou takové informace, které fakticky nic utajovaného neobsahují, jsou veřejně dostupné, například se objevily v médiích a jsou veřejně známé** (shodně na plenární nález Pl. ÚS 5/16 navazující senátní nález III. ÚS 2116/21, bod 26).
12. Pro posouzení námitky nepřezkoumatelnosti, zkrácení procesních práv žalobce v důsledku neseznámení s obsahem utajené informace, absence bezpečnostního rizika žalobce je rozhodné posouzení obsahu utajované části správního spisu, která byla podkladem pro rozhodnutí žalované.
13. Zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti utajovaných informací (dále jen "zákon o ochraně utajovaných informací") rozčleňuje utajované informace do jednotlivých kategorií podle závažnosti případného poškození nebo ohrožení zájmu České republiky. Kritériem je význam zásahu do zájmů České republiky; pojmy, které jsou v tomto ustanovení použity pro vymezení jednotlivých kategorií utajovaných informací, tedy nevýhodnost pro zájmy České republiky, prostá, vážná a mimořádně vážná újma těmto zájmům, jsou vymezeny v § 3 a 4 zákona.
14. Jelikož utajené informace dle zpracovatele informací podléhají stupni utajení „důvěrné“, jedná se o informaci, jejíž vyjádření neoprávněné osobě nebo zneužití může způsobit prostou újmu zájmům České

republiky (§ 4 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací. Újmou zájmu České republiky se pro účely tohoto zákona rozumí poškození nebo obrožení zájmu České republiky (§ 3 odst. 1 věta první zákona). Podle § 3 odst. 4 zákona *prostá újma zájmu České republiky vznikne vyjádřením utajované informace neoprávněné osobě nebo zneužitím utajované informace, které může mít za následek a) zhoršení vztahů České republiky s cizí mocí, b) obrožení bezpečnosti jednotlivce, c) obrožení bojeschopnosti ozbrojených sil České republiky, Organizace Severoatlantické smlouvy nebo jejího členského státu nebo členského státu Evropské unie, d) obrožení bezpečnostních operací nebo činnosti zpravodajských služeb, e) obrožení činnosti Organizace Severoatlantické smlouvy, Evropské unie nebo jejich členského státu, f) zmaření, ztížení anebo obrožení prověřování nebo vyšetřování zpláští' závažných zločinů¹⁰) nebo usnadnění jejich páčání, g) vznik nezanedbatelné škody České republice, nebo h) závažné narušení ekonomických zájmů České republiky.*

15. Soud se s obsahem utajované informace seznámil. Přestože veškerý obsah zde uvedený je označen stupněm „důvěrné“, dospěl soud k závěru, že pro utajení informací v celém rozsahu nebyl dán zákonný důvod. Pouze informaci ohledně kontaktů žalobce s osobami s vazbou k České republice, aniž by ve stanovisku zpravodajské služby byly tyto osoby konkretizovány, soud považuje za informaci, jejíž podrobné sdělení zahrnující bližší okolnosti zjištění takových vazeb by mohlo způsobit újmu ve smyslu § 3 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací. Žalobci tak nemohl být blíže sdělen obsah v této části poskytnuté informace. Proto soud rozhodl dle § 45 odst. 4 s. ř. s. o vyloučení sdělení zpravodajské služby č. j. D197/2022-OAM z nahlášení. V této souvislosti soud konstatuje, že takto obecně uvedený popis utajené skutečnosti nemůže způsobit újmu zájmům ČR dle § 3 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací, natož ohrozit bezpečnost státu právě z důvodu pouze obecného vymezení (§ 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců), nejedná se o sdělení utajované informace.
16. Soud má za to, že zpráva zpravodajské služby obsahuje tři zásadní sdělení, která však nebyla nijak opřena o konkrétní podklady nebo popis bližších okolností vzájemných vazeb a způsobu zjištění. Bez uvedení podkladů informací o jednání žalobce nelze posoudit přesvědčivost údajů uvedených v utajované části správního spisu a zejména se vypořádat s obranou žalobce ve správním řízení. Vzhledem k obecnějšímu popisu činnosti žalobce bez specifikace zdrojů přijatých závěrů o činnosti žalobce lze mít výhrady k úvaze žalované o tom, že *informace obsahuje popis konkrétních skutkových zjištění učiněných příslušnou službou, popisuje konkrétní jednání účastníka řízení, včetně jeho přesného časového rámce, jednání je popsáno do detailu.* Soud považuje informace zpravodajské bezpečnostní služby za neúplné a bez jejich doplnění nezpůsobitelné k přijetí závěru o aplikaci o důvodném nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu (§ 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců).
17. Vzhledem k povaze řízení – zrušení pobytového oprávnění i obsahu utajovaných informací měla žalovaná postupovat dle § 36 odst. 3 správního řádu a žalobce seznámit s informacemi od zpravodajské služby v podobě, která nezmaří účel utajení zde uvedených informací. Za tímto účelem si měla žalovaná vyžádat vyjádření zpravodajské služby, zda i nadále trvá na nezveřejnění informací, zejména pokud u některých zpravodajské služba sdělila, že pochází z veřejně dostupných zdrojů. Takové informace nemohou podléhat zákazu zveřejnění. Není-li to v ostatním rozsahu informací možné, měla žalovaná žalobci sdělit v obecné rovině, avšak dostatečně „určitě“ natolik, aby žalobci bylo typově zřejmé, jaké jeho jednání nebo okolnost s ním spojená zakládá bezpečnostní riziko. Žalovanou uvedené *prosazování zájmů Ruské federace* požadavek na sdělení důvodu rozhodnutí nesplňuje, neboť je nadále nedostatečně obecné, tudíž brání žalobci účinně namítat relevantní okolnosti a navrhopvat důkazy. S neurčitostí popisu jednání žalobce souvisí neurčitost specifikace ohroženého zájmu – bezpečnosti České republiky. Pokud by žalovaná dostatečně popsala povahu bezpečnostně rizikového jednání žalobce, byla by povaha ohroženého zájmu bezpečnosti České republiky implicitně zjevná. Pokud pouze část poskytnuté informace splňuje podmínky pro její utajení dle zákona o ochraně utajovaných informací i dle § 169m odst. 2, 3 zákona o pobytu cizinců, bylo neseznámení žalobce s informacemi, které ve skutečnosti nesplňovaly podmínky utajení v rozporu s právem na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), neboť mu tímto bylo zabráněno vznášet účinné námítky a navrhopvat důkazy.

18. Jelikož podkladem rozhodnutí žalované byly utajované informace, soud sám zjistil veřejně dostupné informace o žalobci. Žalobce podniká globálně v oblasti politického marketingu prostřednictvím společnosti Xxx (zjevně dle N.M., pozn. soudu). Podílel se na více než sto ruských a zahraničních volebních kampaních (ruské parlamentní volby 1993, 1995, 1999, 2003, 2007 a prezidentské volby 1991, 1996, 2000 a 2004, Polsko 1997, Ukrajina 2002, 2003, 2007, Mongolsku 2004, 2008, kongresové volby USA na Floridě a v [Connecticutu](#) 1998, [Lotyšsko](#) 1998, [Slovensko](#) 2002, [Mongolsko](#) 2001 a 2005; Nikaragua 2001, Litva 2002). V roce 2008 vydal knihu Zločin bez trestu o neregulérnosti voleb do Státní dumy v roce 2007 a prezidentských voleb v Ruské federaci roce 2008. Byl poradcem ruského prezidenta Borise Jelcina ([https://en.wikipedia.org/wiki/I. M.](https://en.wikipedia.org/wiki/I._M.)). Vzhledem ke své státní příslušnosti, místu podnikatelské činnosti a zejména rozsahu podnikatelské činnosti je ohledně bezpečnostního rizika žalobce dle soudu „důvodně podezřelým“, že je součástí ruské vládní politiky, neboť působil v horních patrech ruské politiky, čímž mu vznikly vazby na jednotlivé osoby spojené s ruskou politikou.
19. Jelikož zákon o pobytu cizinců v § 77 odst. 2 písm. a) stanoví, že platnost povolení k trvalému pobytu se zruší, je-li důvodně nebezpečí, že cizinec by mohl ohrozit bezpečnost státu, je nutné, aby správní orgán prokázal přítomnost takové možnosti nebezpečí. Žalobce se označil za politického konzultanta. Soud považuje Rusko za kolébku politické propagandy v tom negativním slova smyslu, neboť posledních více jak 100 let historie země zde byla příležitostí uplatňovat a zdokonalovat mechanismy propagandy. Vzhledem k místu a rozsahu podnikatelské činnosti žalobce jej lze považovat za ruského „technokrata politické propagandy“, jestliže se podílel dlouhodobě na politické soutěži v RF. Taková osoba je bezpečnostním rizikem v jakékoliv demokratické zemi, neboť své zájmy RF prosazuje globálně. Česká republika je dlouhodobě ohrožena hybridní válkou spočívající v šíření propagandy RF za účelem ovlivnění názorů ve společnosti v zahraničí, tedy i v ČR. Převzetí narativů ruské propagandy značnou částí obyvatelstva ČR prokazuje, že propaganda RF je zde aktivní a účinná, proto je nutné jí důsledně čelit. Přestože šíření propagandy nevyžaduje osobní přítomnost nositele propagandy na území ČR, je v zájmu ČR neumožnit osobám činných v hybridní válce pobyt na území, neboť osobní vazby zintenzivňují účinky jejich činnosti. Pokud však žalobce ve správním řízení předložil důkazy osvědčující, že nesouhlasí se současnou ruskou vládní politikou a že takový nesouhlas není pouze aktuálním účelovým postojem, je na správním orgánu, aby se s obranou žalobce účinně vypořádal. Pokud by žalobce prokázal, že skutečně dlouhodobě nesouzní s agresivní politikou RF, nelze jej bez dalšího považovat za bezpečnostní riziko jen z důvodu jeho podnikatelské činnosti.
20. Žalobce ve správním řízení ve shodě s veřejnými zdroji tvrdil, že byl konzultantem ruského prezidenta B. Jelcina v období 1993 -1998, které mělo být obdobím demokracie v Rusku. K tomu soud uvádí, že V. Putin byl také spolupracovníkem B. Jelcina, dokonce to byl právě B. Jelcin, který v roce 1999 jmenoval tehdejšího šéfa FSB V. Putina předsedou vlády. Přitom není sporu o tom, že V. Putin představuje bezpečnostní riziko pro ČR. Spolupráce s B. Jelcinem tak může, ale i nemusí být okolností, která by byla relevantní pro posouzení bezpečnostního rizika. Bez ohledu na první čechenskou válku není B. Jelcin vnímán jako nedemokratický politik, ale zároveň role žalobce v okolí prezidenta B. Jelcina generuje předpoklad, že žalobce se tímto stal součástí mocenských vazeb v Rusku. Ostatně samotný žalobce tvrdí, že spolupracoval s prezidentskou kanceláří V. Putina a stranou Jednotné Rusko. V roce 2009 měla společnost žalobce vydat knihu Zločin bez trestu o neregulérnosti voleb v Rusku, ve které mělo být poukázáno na podvody během parlamentních voleb v roce 2007 a prezidentských voleb v roce 2008. V důsledku toho měl dle tvrzení žalobce upadnout v nemilost blízkého okolí prezidenta V. Putina.
21. Žalobce předložil sdělení Evropské asociace politických konzultantů (EAPP), v jejímž čele byl 2018 – 2022, dle kterého za předsednictví žalobce v roce 2022 vydala asociace veřejné prohlášení, kterým odsoudila ruskou invazi na Ukrajině jako hrubé porušení mezinárodního práva. A které dle tvrzení žaloby žalobce podepsal. Žalobce tvrdí, že nepodporuje a kategoricky vystupuje proti válečným operacím Ruska na Ukrajině, proto se nenajde jediné jeho veřejné vyjádření na podporu válečných operací Ruska na Ukrajině. Dle prohlášení Seppa Hartingera, zakladatele a člena představenstva

EAPP, organizace za předsednictví žalobce zveřejnila prohlášení odsuzující vojenský vpád nařízený ruským prezidentem proti nezávislému národu Ukrajiny, jehož demokratické struktury byly zvoleny ve spravedlivých volbách (prohlášení EAPP nazvané Zastavte válku). Dále Sepp Hartinger uvedl, že žalobce nikdy válku nepodpořil.

22. Soud prostřednictvím Google vyhledávače zjistil, že žalobce je ženatý s ruskou novinářkou a televizní moderátorkou E. K., která pracovala v mediích Russia Today (2009), Komsomolskaja pravda (2010 – 2016), tedy v mediích spojených s vládou ruskou politikou, tedy byly součástí ruské vládní propagandy. Od roku 2020 manželka žalobce moderuje svůj pořad na Youtube, pochází z rasově smíšeného manželství amerických občanů, kteří emigrovali do SSSR xxx).
23. V roce 2016 žalobce vystoupil v Ruském domě v Praze, kde referoval o ruských volbách xxx. O prezentaci žalobce referovala novinářka Petra Procházková xxx. Oba zdroje citovaly tvrzení žalobce o tom, že vedení RF bude mít zájem na řádném průběhu voleb za účelem uznání legitimity výsledků voleb, avšak český informační zdroj poukázal na požadovaný výsledek voleb ve smyslu Kremlu loajální většiny, nehledě na nadpis článku. Ruský zdroj dále uvedl úvahy žalobce o problému svobody sdělovacích prostředků v RF, kdy sice dochází k zestátňování medií, ale současné hromadné sdělovací prostředky bez ohledu na předchozí období kontroly medií liberály vyjadřují názory 60-70 % občanů Ruska, kteří podporují V. Putina. 20-25 % občanů RF inklinuje k liberálním hodnotám.
24. V článku ze dne 18. 2. 2021 se žalobce vyjádřil k přesvědčení Rusů, že síla státu je dána silou jeho armády a represivních orgánů, a nikoli jeho blahobytem a kulturou. Žalobce uvedl, že za silný stát naopak považuje stav, kdy parlament, soudy a byznys mají možnost nesouhlasit s politikou nebo rozhodnutím prezidenta, kdy parlament i prezident naslouchají veřejnému mínění. A položil si otázku, k čemu je obyvatelstvu silná výkonná moc, jestliže dle ruského průzkumu pouze 25 % respondentů uvedlo, že v Rusku se zájmy moci a společnosti shodují xxx xxxx xxx.
25. Dne 23.3.2022 (anglická verze uvádí dne 2. 6. 2022) byl zveřejněn rozhovor se žalobcem v médiu z Tatarstánu, Realnoje vremja, kterou lze hodnotit jako kriticky-realistickou analýzu vývoje ruské společnosti po „speciální operaci na Ukrajině“. Žalobce nekritizuje přímo vládní politiku, konstatuje však zhoršení životní úrovně a v závěru zpochybňuje existenci svobody a práva v RF xxx.
26. Z veřejně dostupných zdrojů dále vyplývá, že společnost Xxx se v březnu 2023 se podílela na studentské soutěži ve veřejné debatě na Petrohradské státní univerzitě.
27. Žalobcem předložené listiny a podklady shromážděné soudem nevedou k závěru, že žalobce podporuje současnou politiku Kremlu, ba naopak je umírněným kritikem poměrů v RF. Žalobce netvrdil, že by byl v zemi původu pronásledován. Podklady soudu a žalobce nenasvědčují tomu, že by žalobce podporoval ruské politiku směřující proti principům demokracie a svrchovanosti jiných zemí. Odsouzení války na Ukrajině EAPP je silnou kritikou Kremlu, avšak prohlášení bylo učiněno organizací jako takovou, žalobce tak mohl kdykoli zpochybnit svůj podíl na odsuzujícím prohlášení. Na druhou stranu, pokud žalobce v rozhovoru použije termín „speciální operace na Ukrajině“ neznamená to, že podporuje ruský vpád na Ukrajinu, zejména pokud dle českých médií v určité době ruské represivní složky trestaly tvrzení o válce na Ukrajině namísto pojmu „speciální operace“. Jelikož zpráva bezpečnostní služby neobsahuje podklady nebo specifikaci dalších okolností, které by prokazovaly, že žalobce podporoval agresivní politiku Kremlu, neposkytuje zpráva zpravodajské služby dostatečný podklad pro rozhodnutí o splnění podmínek § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
28. Soud má za to, že podstata nezákonného postupu žalované spočívá v absenci provedení úvahy o tom, jaká skupina občanů RF po válce na Ukrajině bude bezpečnostním rizikem. Před 40 lety prezident USA R. Reagan prohlásil, že SSSR je říše zla. Soud má za to, že tentýž hodnotový soud lze uplatnit i dnes na Ruskou federaci. Okupace Ukrajiny bez jakékoliv pochybnosti prokázala, že zájmy RF jsou neslučitelné se zájmy ČR. Česká republika je postavena na principech demokracie - svoboda projevu, právní stát, dělba moci výkonné, zákonodárné a soudní. Není v zájmu ČR, aby jeho vývoj byl opět ovlivněn zájmy země, kde nevládne skutečná politická soutěž a principy

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S.

právního státu, která nerespektuje územní svrchovanost a politickou samostatnost jiných států. Osoba, která se jakýmkoliv způsobem podílí na politice RF spočívající v popření principů demokracie a svrchovanosti ostatních států, je v době konfrontace RF s EU a dalšími demokratickými zeměmi bezpečnostním rizikem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Účast na takové politice RF může mít přímou i nepřímou formu, bude dána mnohostí způsobů realizace účasti. Vždy bude nutné posoudit individuálně intenzitu účasti jednotlivé osoby na prosazování zájmů RF. Přítomnost bezpečnostního rizika nelze omezit pouze na politické nebo represivní složky státní moci, může se týkat i oblasti ekonomické (viz. financování soukromých privátních vojenských jednotek nebo trolích farem obchodními společnostmi, prodej zbraní nebo komponentů využitelných ve válce, sponzorování politické strany Jednotné Rusko nebo jiných subjektů podporující vládní agresivní politiku), vědecké (vývoj zbraní nebo komponentů využitelných v boji), vzdělávací, sportovní a kulturní (propaganda agresivní politiky RF). Také se bude jednat o osoby, které učinily konkrétní projevy podpory agresivní politiky RF (fyzická účast v ozbrojených složkách na okupovaných územích, výslovná podpora ruské okupace na Ukrajině nebo obdobných záměrů kdekoliv ve světě). Jakkoli mezi státy NATO a Ruskou federací neprobíhá přímá ozbrojená konfrontace, Česká republika podporuje Ukrajinu nejen politicky, ale i vojensky dodávkami zbraní, čímž se Česká republika postavila jednoznačně proti Ruské federaci.

29. Bude vždy otázkou posouzení individuálních poměrů jednotlivé osoby, zda její dřívější i současné postoje mohou ohrozit bezpečnost České republiky. Zda byt' případně minulá vazba k státu, který Českou republiku zařazuje mezi hlavní nepřátele, zakládá bezpečnostní riziko. Nalezení nutné míry zbavení se vazeb na nepřátelskou moc, aby posuzovaná osoba nebyla nadále považovaná za bezpečnostní riziko, bude opět individualizované. V této souvislosti je nutné uvést, že kritika vládního režimu nemusí být hodnotově postavená na demokratických principech (viz. J. Prigožin), nelze proto bez dalšího na základě kritiky režimu vyloučit nebezpečí hrozby pro ČR. Ostatně podstata dezinformační politiky spočívá ve zmatení skutečného významu pojmů, kdy adresát informací ztrácí hodnotové vnímání významu mu sdělených informací, v důsledku čehož přijme i zásadní zvraty v postojích režimu (viz. vzpoura J. Prigožina, tvrzení V. Putina před vpádem na Ukrajinu ohledně vojenského cvičení). Soud má za to, že vnější pozorovatel bez hlubší znalosti vývoje a poměrů v RF není schopen zcela pochopit události v této zemi. Okupace Ukrajiny ruskou armádou je však hraniční událostí, která umožňuje hodnotové posouzení jednotlivých osob. V případě prokázání ztotožnění posuzované osoby s ruskou politikou popírající územní svrchovanost jiných zemí by bylo dáno bezpečnostní riziko ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z důvodu absence podkladů utajovaných informací nebylo prokázáno, že by se žalobce podílel na ruské agresivní politice.
30. Bezpečnostním rizikem může být skutečnost, že posuzovaná osoba je součástí tzv. věrchušky, která je tvořena politickou, podnikatelskou a kulturní elitou, jež určuje vývoj RF, a to směrem k potlačení principů demokracie a svrchovanosti jiných států. Účast posuzované osoby na takové politice však musí být prokázán jejím místem ve struktuře věrchušky (např. funkcí nebo faktickou rolí v mocenské struktuře), jejím jednáním nebo vazbou na určité osoby mocenské struktury. Vzhledem k obecnému popisu vazby žalobce na prostředí v zemi původu a absenci podkladů ani takové bezpečnostní riziko u žalobce nebylo dosud prokázáno, nehledě k obraně žalobce ve správním i soudním řízení, že se veřejně vyjadřoval kriticky k poměrům v zemi.
31. Co se týče vazeb žalobce na české prostředí má soud za to, že přestože v této části není informace aktuální, může být relevantní po posouzení bezpečnostního rizika žalobce. V této části však utajovaná informace neobsahuje způsob zjištění informace a bližší specifikaci všech okolností, nejen konkrétních osob, aby bylo možné vazbu žalobce na území ČR posuzovat v kontextu jeho podnikatelské činnosti. Obsah informace v této části, kterou soud považuje za nadále utajení hodnou, neumožňuje posouzení, zda by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu.
32. Jak výše uvedeno, zpráva bezpečnostní služby i bez zřetele k důkazům předložených žalobcem ve správním řízení neumožnila rozhodnout o tom, zda je žalobce bezpečnostním rizikem ve smyslu §

77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tak rozhodla na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

33. V souladu s § 3 správního řádu byla žalovaná povinna vyzvat zpravodajskou službu k doplnění informací, neboť soud považuje zprávu za neúplnou, nezpůsobitou k vydání rozhodnutí podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zejména pokud žalobce ve správním řízení navrhl důkazy, které mohly zpochybnit obsah utajených informací. Bylo na žalované, aby vyzvala zpravodajskou službu k doplnění utajených informací tak, aby bylo zřejmé : 1) na základě jakých zjištění či podkladů zpravodajská služba dovozuje existenci vazeb žalobce na území RF, 2) obsah a zdroj informace vypovídající o podpoře agresivní ruské politiky žalobcem, 3) způsob zjištění vazeb žalobce na území ČR a konkrétní specifikace těchto vazeb. Zároveň měla žalovaná zpravodajské službě zaslat podání žalobce a jím navržené důkazy, aby se k nim zpravodajská služba vyjádřila, neboť soud má za to, že navržené důkazy mohly zpochybnit závěry zpravodajské služby. Dále nic nebránilo žalované, aby sama provedla šetření ohledně poměrů žalobce, jako učinil soud. V této souvislosti soud poznamenává, že žalobci byl udělen trvalý pobyt z důvodu setrvalého pobytu po dobu delší jak 5 let. Pokud se zde žalobce po tuto dobu zdržoval, nelze vyloučit další poznatky o osobě žalobce. Jestliže takto žalovaná neučinila, rozhodla na základě nedostatečného skutkového stavu, aniž by se skutečně vypořádala s námitkami žalobce ve správním řízení. Absence vypořádání se s námitkami žalobce v rozhodnutí žalovaného není dáno zněním § 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ale nečinností žalované, která bez dalšího převzala obsah utajované informace, aniž by ji podrobila testem úplnosti a přesvědčivosti, přestože zpráva zpravodajské služby neposkytuje dostatek informací pro posouzení námitek a důkazů žalobce uplatněných ve správním řízení. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 2116/21 v bodě 19, *stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky podle § 149 odst. 1 správního řádu ... o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství nerozhoduje bezpečnostní služba, nýbrž samotné ministerstvo, a je proto jeho nežadatelným oprávněním i povinností přezkoumat, zda důvody, uváděné ve stanovisku bezpečnostní služby, jsou relevantní, přesvědčivé, dostatečně odůvodněné a zda jsou ve svém souboru a při respektování principu vyloučení libovůle způsobilé odůvodnit negativní rozhodnutí.* V nyní posuzované věci však žalovaná takto postupovala, jestliže bez dalšího převzala závěry zpravodajské služby.
34. Soud zastává restriktivní výklad pravomoci soudu vlastní činností zásadně doplňovat skutkový stav namísto správního orgánu, zejména pokud v řízení ohledně utajovaných informací tímto soud ztrácí roli nezávislého arbitra v důsledku převzetí také role žalobce i žalovaného, nehledě k absenci odborného aparátu, který by byl schopen analyzovat vývoj společnosti v určité zemi. Soud má za to, že i se zřetelem k lhůtě stanovené k rozhodnutí soudu (§ 172 odst. 10 zákona o pobytu cizinců), je soud povinen vyzvat zpravodajskou službu k doplnění utajovaných informací a případně sdělit žalobci podstatu důvodů, pro které je spatřováno jeho bezpečnostní riziko, pouze tehdy, pokud upřesnění či doplnění skutkového stavu není takového charakteru, aby fakticky nahradilo rozhodovací činnost správního orgánu. Přičemž z judikatury správních soudů je patrné, že v oblasti utajovaných informací se jedná o systémový přístup správních orgánů, které neposuzují, zda informace zpravodajských služeb jsou úplné a přesvědčivé, zda požadavek utajení odpovídá zákonnému účelu.
35. Z obsahu důkazů předložených žalobcem i shromážděných soudem je patrné, že zjištění potřebného skutkového stavu pro rozhodnutí vyžaduje rozsáhlé doplnění skutkového stavu. Zároveň obecné úvahy soudu ohledně bezpečnostního rizika občanů Ruské federace nastavují zrcadlo postupu žalované, která aтраhovala příslušnost ve věci rozhodnout z důvodu složitosti věci, aby poté rozhodla zcela formálně, aniž by se jakkoli vypořádala s námitkami žalobce.
36. Žalobce netvrdil, že by na území ČR měl rodinné nebo jiné obdobné vazby, nemůže se tak účinně domáhat disproporce zásahu do jeho práv. Soud se ztotožňuje se žalovanou, že bylo zejména na žalobci, aby tvrdil rozhodné skutečnosti, což neučinil nejen ve správním, ale ani v soudním řízení. Pokud by žalobce byl hrozbou pro bezpečnost ČR, musel by strpět oprávnění státu mu zabránit v trvalém pobytu na území ČR, a tím i vstupu na území (nařízení vlády č. 200/2022 Sb.). Jakkoli žalobce nespécifikoval vazby k ČR, resp. újmu mu zrušením pobytu vzniklou kromě zákonem

předpokládaného účinku ztráty pobytového oprávnění, soud nad rámec odůvodnění uvádí, že vlastnictví nemovitosti, zde bytu na adrese pobytu žalobce, není okolností, která by vyloučila proporcionalitu zásahu státu vůči žalobci v případě nalezení bezpečnostního rizika.

37. K námitce žalobce vznesenou u soudního jednání ohledně překvapivosti zásahu vůči žalobci, který se na území ČR zdržoval dlouhodobě, soud uvádí, že námitka popírá vnitrostátní i mezinárodní změnu poměrů po parlamentních a prezidentských volbách v ČR a vpádu ruských vojsk na území Ukrajiny v roce 2022. Dále žalobce namítl, že nelze ohledně utajovaných informací vyloučit, že jejich obsah může být ovlivněn činností ruských tajných služeb za účelem diskreditace žalobce. Soud má za to, že k takovému posouzení je příslušná zejména česká zpravodajská služba, aby analyzovala veškeré souvislosti, nehledě k výše uvedenému požadavku soudu na doplnění podkladů a seznámení žalobce s informacemi, které nesplňují podmínky utajení, resp. na bližší specifikaci utajené informace, aniž by popis informace ohrozil sledovaný zájem utajení.

IV. Závěr a náklady řízení.

38. Žalovaná vydala napadené rozhodnutí na základě utajovaných informací od zpravodajské služby, aniž by informace zpravodajské služby obsahovala údaje o zdrojích informací a způsobu jejich získání potřebné pro ověření jejich přesvědčivosti. Informace zpravodajské služby tak nemohly být podkladem pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, proto soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, resp. byl zjištěn nedostatečně. Zároveň postup žalované je stížen vadou nepřezkoumatelnosti z důvodu nevypořádání se s námitkami žalobce a neuvedení utajených informací způsobem, který neohroží důvod utajení, ale zároveň umožní žalobci účinně vznést námitky a navrhnout důkazy (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Dále soud shledal vadu řízení v tom, že žalobci byla utajena část informací, přestože pro to nebyly dány podmínky z důvodu veřejné povahy takové informace (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Výše uvedeným žalovaná porušila právo žalobce na spravedlivý proces vyplývající z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1). Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž bude vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
39. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto má proti žalované právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, a jež je dána odměnou za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání přesahující 1 hodinu), paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z úkonů (§ 13 odst. 4, to vše s 21 % DPH).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájem stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. 11. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce